

VLAAMSE STUDENTENKRANT

Deze katern is het resultaat van een samenwerking tussen de verschillende studentenbladen van de Vlaamse universiteiten. Naar aanleiding van de regeringsmaatregelen en in het kader van de acties van de studenten hierrond staken de studenten van de verschillende universiteiten de koppen bij elkaar. Deze katern is daar één resultaat van. U vindt hierin een zo ruim mogelijk overzicht van de gevolgen van de besparingen aan de verschillende universiteiten. Daarnaast komen enkele van de acties ter sprake die de studenten reeds gevoerd hebben.

Verantw. Uitg.: Filip Huyzenruyt, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

Aan dit initiatief verleenden hun medewerking:

Leuven: Algemene Studentenraad, VTK, Germania, Romania, Katechetika, Klio, Politika, Psychologie, Pedagogie, Dali, Alfa, Wina, Landbouwkring, Historia, VRG, KVHV, MLB, VU-jongeren, AIB.

Gent: Politica, VTK, VRG, MLB, SJW, KVHV, Jong-socialisten, Jong-kommunisten, Dolle Mina, 't Zal wel gaan (vrijzinnig), LVSV, Agalev-universiteit, Vujo-unief, Kath. Univ. Centrum, VVS, Krapp, Krass, Sowege, WMF, AKO, RKW, kWel, Anarchistisch Kollektief, AIB, Politiek en filosofisch konvent, Werkgroepen-konvent.

Limburg: Studenten Coördinatie Commissie (S.Co.Co)

Antwerpen: ASK, NSK, Winak, Fabient, KDA, Aesculapia, AFKA, Dentalia, Translatio, Campinaria.

Brussel: BSG, PK, WK, Keps, PPK, Hilo, Kiné, GerRom, Perskring, Historia, GK-TK, KAT, BAK, Jongsocialisten, AIB.

SCOCO

universitaire campus

B 3610 Diepenbeek

tel. 011/229961 toestel 311

REDAKTIONEEL

Van vitaal belang

"De kreet 'Demokratisering van het onderwijs' is in ons land ongeveer 20 jaar oud. In die tijd heeft hij een lang traject afgelegd: van stille door enkelen geuite droom (in 1953) tot stereotype passage in regeringsprogramma's (in '70-'75). De ontwikkelingsgang van deze slogan illustreert op boeiende wijze de onstaansgeschiedenis van een maatschappelijk probleem, dat namelijk van de opheffing of mildering van de ongelijkheid van onderwijskansen."

Zo luidde de inleiding van het boek van Prof. Luc Huyse en Lieven Vandekerckhove *In de buitenbaan*. We zijn ondertussen al weer 10 jaar verder en van 'opheffing of mildering van ongelijkheid van onderwijskansen' is ondertussen niet

veel meer te merken. Met het Sint-Anna-plan maakt de regering nu duidelijk dat democratiseren voor haar geen optie kan zijn.

Het Sint-Anna-plan laat de universiteiten toe het inschrijvingsgeld te verhogen. De Vlaamse Interuniversitaire Raad (VIIR) besliste dan ook dit inschrijvingsgeld te verhogen met 30% en vanaf dan ook jaarlijks te indexeren. Dit betekent concreet dat niet-beursstudenten nu 14.500 fr. betalen i.p.v. 11.500 fr. zoals vroeger. Een student(e) in 1ste licentie die een gewone inschrijving doet en zich daarbij ook inschrijft voor aggregatie betaalt 19.050 fr. Een student(e) die een gewone inschrijving doet met een aggregatie én één bijkomende inschrijving (onder het motto: hoe meer diploma's hoe meer kans op de arbeidsmarkt) betaalt daarvoor al 21.000 fr.

Hoewel Mr. Leysen van het VBO duidelijk laat verstaan: "Hoe hoger de scholingsgraad hoe meer kans op werk", voert men tegelijkertijd een politiek van angstvallig bewaken van de universiteitspoorten. Enerzijds door een verhoging van het inschrijvingsgeld, anderzijds door het invoeren van een feitelijke Numerus Clausus, door het niet meer subsidiëren van bissers in Geneeskunde, tandheelkunde en alle paramedische beroepen. Als de universiteiten voor deze studenten niet meer betaaloogd worden, zullen zij gemakkelijker geneigd zijn die bissers niet meer in te schrijven. Pittig detail: ongeveer 40% van de afgestudeerde artsen heeft zijn eerste kan gebist.

Maar het gaat verder: het Sint-Anna-plan beslist ook dat de toelagen voor de sociale sektor gehalveerd worden. De

universiteiten krijgen minder geld en in ruil meer beheersautonomie. De universiteiten verwelkomen deze autonomie in die mate dat zij zich, ten onrechte, inschikkelijk opstellen wat de besparingen zelf betreft. De autonomie van de universiteit inzake bestedingen heeft echter met name in Leuven al tot volslagen onaantvaardbare opties geleid: de sociale sektor wordt hier 'recht gehouden' door een verhoging van de inschrijvingsgelden. Op die manier ontstaat een sociale die door de studenten zelf betaald wordt; kortom: een niet-sociale sektor.

Het Sint-Anna-plan geeft zeer duidelijke richtlijnen t.a.v. studenten, universiteiten, hogescholen, middelbaar onderwijs, legerdienst en jeugdwerkloosheid. Verhoging van het inschrijvingsgeld, halvering van de toelagen voor de sociale sektor, rationalisatie en sanering van het Hoger Onderwijs buiten de Universiteit, kwalitatieve toegangsvoorwaarden voor vreemde studenten, blokkering van de werkings-toelagen van de universiteiten, het invoeren van een Numerus Clausus in sommige fakulteiten, het verlengen van de legerdienst.

Het Nationaal Aankomstcomité (NAK) geeft in zijn eisenplatform een gepast antwoord op de regeringsmaatregelen zoals deze geformuleerd staan in het Sint-Anna-plan. Vertrekend vanuit het principe van het recht op onderwijs, vertrekkend vanuit de filosofie van democratisering van het onderwijs, kunnen we alleen maar constateren dat deze regeringsmaatregelen destructief zijn. De demokratisering is als beleidslijn verdwenen.

We reageren vanzelfsprekend ook tegen

die maatregelen die genomen worden tegen jongeren in het algemeen. Immers, sommige scholieren zullen getroffen worden door het invoeren van een Numerus Clausus. Anderen zullen afgeschrikt worden hogere studies aan te vatten, vanwege de hoge studie- en leefkost. Zij zullen er misschien voor opteren werk te zoeken, maar ook dat is niet meer zo makkelijk. Iemand die op de dop terecht komt, zal door het Sint-Anna-plan een lagere uitkering krijgen. En na 'het middelbaar onderwijs of na het hoger onderwijs wordt ons mannelijk deel van de bevolking nog eens ekstra getroffen door de verlenging van de dienstplicht.

In het NAK werd er ook bewust voor geopteerd geen politieke alternatieven naar voren te schuiven. Dat zou de jongeren immers al te snel verdelen. En het is juist de éénheid in de studentenbeweging die zal maken dat ons protest zal gehoord worden en misschien ook resultaten zal hebben.

Intussen is er ook al beweging gekomen: de VUB heeft beslist om de 10.000 te blijven vragen, en de RUG heeft haar beslissing hieromtrent uitgesteld. Dit betekent echter nog niet dat de studenten aan deze universiteiten 'veilig zitten': de afbraak van de demokratisering kan er in een andere gedaante de kop opsteken, en de studenten kunnen zich niet veroorloven zich door de feiten te laten verrassen.

De betoging van 16 oktober moet in dit kader gezien worden: een eensgezinde studentenbeweging komt op voor de Demokratisering van het Onderwijs; voor onze maatschappij is dit van vitaal belang.

Veto, De Moeial, S.Co.Co, ASK-snelkrant, De Schamper

Veto

ALGEMENE
STUDENTEN
RAAD

de moeial

tweewekelijkse tijding van en voor VUB-studenten

WEKELIJKS, GRATIS en INFORMATIEF

dertiende jaargang.

V.U.: Jeroen Lambert

cdt - SNELKRANT

schamper

Hard times: de besparingen aan het LUC

Het lijkt erop dat 1980 het jaar wordt waarin een aantal essentiële veranderingen in het onderwijs en vooral in het universitair onderwijs teruggedraaid worden naar dat van voor 1986. Het LUC bestond toen allicht nog niet, maar toch merken we dat de klok nu bijna 20 jaar teruggedraaid wordt. Laten we ons dat dan zomaar uit onze handen nemen?

De eerste tekenen waren reeds in mei 1986 merkbaar. Een blokkering van de sociale toelagen op het niveau van 1985. Samen met de andere plannen was dit voor ons reeds onaanvaardbaar, en hebben we dit ook laten blijken, o.a. door de geslaagde studentenstaking van 6 mei 1986.

Desalniettemin ging de regering verder met haar stoute aanpak en verraste de (universitaire) onderwijswereld met een reeks nieuwe maatregelen. Dit op een moment dat de grote rustperiode plaats had en reageren zeer moeilijk was. Vooral de onduidelijkheid, en de geheimzinnigheid die er rond die maatregelen hing, was er typerend voor het klimaat waarin deze maatregelen werden genomen.

Voor het LUC komen de maatregelen des te harder aan omdat het een kleine instelling is en in de huidige situatie is er eigenlijk geen rekening met de kleintjes gehouden (of misschien juist wel?). In ieder geval ziet de situatie voor het LUC er uit als in bijgaande tabel.

Hieruit blijken dus 2 zaken, ten eerste daalt het aantal studenten, primo door de daling in het geboortecijfer, secundo worden ook een aantal studenten afgeschrikt door de nieuwe maatregelen. Ten tweede is de nieuwe regeling voor betoelaging duidelijk nefast voor kleine en/of onvolledige instellingen. Zonder de regeringsmaatregelen, enkel een blokkering dus, zou het LUC reeds 10% verliezen in 1987, met de huidige maatregelen verliest het LUC een vijfde van zijn totale betoelaging, die voor een universitaire instelling nog steeds de belangrijkste bron van inkomsten is. Wat men verder nog kan zien, is dat de regeringsmaatregelen vooral in 1987 hun effect zullen vertonen. Het wordt dus hoog tijd willen we hier nog iets aan verhelpen.

Intussen is men op het LUC bezig zich te schikken naar de schijnbaar onvermijdelijke

situatie. De reserve die naar schatting 12 miljoen bedraagt voor de sociale sektor zal nu aangesproken worden. Men zal nu jaarlijks 2 miljoen uit de reserves aanspreken, dit kan men dus 6 jaar inhouden. Samen met de verhoging van de inschrijvingsgelden die een kleine twee miljoen moeten opbrengen, en de interesten die op die 12 miljoen reserves hoop te ontvangen zou men 6 jaar lang een kleine 13 miljoen voor de sociale sektor in stand kunnen houden. Let dus wel, men betaalt dus via de inschrijvingsgelden zelf voor de eigen sociale sektor, ook als men er geen gebruik van maakt. De verdeling van de uitgaven ziet er uit zoals in bijgaande tabel.

De meest opvallende besparingen zijn die voor de subsidiëring voor maaltijden, huisvesting (woontoeleage), studentenorganisaties (inclusief LUC-sportief), en ook LUC-cultuur.

De maaltijden kosten zonder subsidie 145 fr, in 1985-86 kostten ze de student 75 fr; nu wordt dat 90 fr (voorlopig?). De avondmaaltijden worden evenals het ontbijt niet meer gesubsidieerd, en dus voor de gewone student te duur (110 fr). De woontoeleage wordt nog voor de helft van het vroegere aantal studenten toegekend, i.p.v. 150% van de inkomensgrens voor een studiebeurs, wordt nu 125% daarvan als een toekenningsgrens genomen. De woontoeleage wordt tevens geblokkeerd op het bedrag van 8100 fr. Het aantal jobstudenten wordt verminderd, daar zij vooral 's avonds in de bibliotheek en de vrije werkruimte werden ingezet (daar het gewone personeel dan niet meer aanwezig is), zullen die ruimtes 's avonds minder lang open zijn. Een voor de overige studenten die voor 's avonds blokken, zeer nadelige regeling.

De studentenverenigingen worden wel gedwongen meer beroep te doen op sponsors en andere bronnen van reclameinkomsten. Maar de zogenaamde organisaties S.Co.Co, LUC-sportief, e.a. zullen het nu zeer moeilijk krijgen. Ook LUC-cultuur krijgt het zeer zwaar, hun budget wordt het felst (een zesde) ingekrompen.

Al met al zullen het zware tijden worden, en nu de studiedruk als maar zwaarder wordt, is het tijd of we ons eens de vraag niet moeten stellen of wij als student hier echt niets aan kunnen doen?

Daarom roepen wij vanuit Limburg op om mee te doen aan de nationale studentenbetoging op 16 oktober om 15.00 u op het Rogierplein te Brussel.

Michel Collet

	1985	1986	1987
Aantal studenten (voorgaand jaar)	961	936	853
Soc. toelage per student		9.000	9.000
TOTAAL sociale toelage	19.950.000	8.424.000	7.677.000
Werk. toelage per student	334.090	334.090	334.000
TOTAAL werk. toelage	319.869.000	308.885.000	266.936.000
TOTAAL (LUC-toelage)	339.819.000	325.874.750	274.129.000
		-4,1%	-19,38%

	1985	1986	1987
Personeelskosten	2.962.295	3.733.000	3.362.000
Algemene werkingskosten	3.804.651	4.658.000	3.402.000
Financiële lasten onr. inv.	560.000	555.000	550.000
Werkingsuitgaven			
— maaltijden	3.307.176	3.996.000	1.927.000
— huisvesting	2.447.757	2.498.000	1.617.000
— jobstudenten	674.700	599.000	
— indiv. sociale tegemoetk.	1.329.400	1.898.000	1.500.000
— studentenorganisaties	495.897	799.000	250.000
— tussenkomst kulturele activ.	210.995	330.000	
— abonn. bladen, tijdschr.	29.000	70.000	
— voorlichting	36.559	100.000	
— initiatieven RvS	74.062	150.000	100.000
— busdienst	236.685	700.000	250.000
subtotaal	16.166.177	20.086.000	12.958.000
andere onkosten	5.733.355	2.877.000	—
TOTAAL	21.899.532	21.963.000	12.958.000

(de bedragen van 1985 zijn werkelijke onkosten; 1986 en 1987 zijn ramingen van de onkosten)

Inschrijvingsgelden niet verhogen: Van RUG over VUB naar KUL?

“Demokratisering van het onderwijs is aan iedereen het recht geven zij of haar keuze en begaafdheid te volgen zonder financiële of andere drempels.”

Het verhogen van het inschrijvingsgeld is het nog maar eens optrekken van een nieuwe drempel. Onderwijs is een fundamenteel recht van iedereen. Onderwijs zou dus logischerwijze gratis moeten zijn. De Vereniging van Vlaamse Studenten, de studentenvakbeweging pleit sinds lang voor de opheffing van de inschrijvingsgelden.

VVS-SVB heeft zich daarom dan ook onmiddellijk afgezet tegen de nieuwe verhoging van het inschrijvingsgeld. Om deze regeringsmaatregelen ongedaan te maken, werkte de studenten- en werkbepaalde strategie uit. Basisgegeven van deze strategie was dat de regering de verantwoordelijkheid voor de verhoging, naar de uniëts zelf verschoven had. Er moest dus druk uitgeoefend worden op de verschillende Raden van Beheer. Een tweede punt in de strategie was het feit dat de rector van de VUB, als enige binnen de VLIR tegen de verhoging pleit had. Alleen was het voor de VUB onmogelijk om als kleine uniëf tegen de KUL en RUG in te gaan door als eerste de VLIR-konsensus van 13.000 frank te doorbreken.

de consensus eerst aan de RUG averij op te laten lopen, zodat de VUB er nadien niet meer door gehinderd zou worden. Op de Gentse Raad van Beheer van donderdag 24 september zetten SVB-afgevaardigde Geert Maréels de voorzitter van de SoR, B. Mazijn, en de personeelsafgevaardigden het standpunt uiteen dat een verhoging onwettelijk was indien daartoe na 1 september beslist werd. De RUG besliste daarop het inschrijvingsgeld voorlopig niet te verhogen en te wachten tot Coens de hele zaak juridisch recht zou zetten. Zo werd de VLIR-afspraak in feite door de RUG verbroken.

Een week later werd hetzelfde toneel opgevoerd tijdens de Brusselse Raad van Beheer. De beslissing van de VUB ging echter verder. Na de toespraak van de voorzitter van de Sociale Raad Eric Goubin (VVS) werd het inschrijvingsgeld voor '86-'87 in het kader van de democratisering van het onderwijs definitief op 10.000 gebracht.

Alleen Leuven blijft nu nog over. Om rector Dillemans aan te pakken moet een nieuwe strategie worden ontwikkeld. Het is ook noodzakelijk dat de studenten hun pijlen nu op de andere regeringsmaatregelen richten. De volgende belangrijke actie is de betoging van 16 oktober. Een massale aanwezigheid is zeker een must.

Luc Van Overberghe, voor VVS

De strategie van VVS-SVB kwam erop neer om

RUG-studenten leveren 20 miljoen in

De sociale sektor van de RUG wordt door de besparingsmaatregelen eveneens zwaar getroffen. De oorspronkelijk gestelde 'halvering' van de toelagen aan de sociale sektor zorgde voor een ware paniek bij de beheerders: er werd (luidop) gefluisterd over het sluiten van hele restaurants, over het afdanken van personeel. Daarbij kwam voor Gent nog eens de problematiek van het Akademisch Ziekenhuis, waar eveneens een put moet gedempt worden via zeer zware saneringsmaatregelen.

In deze algemene sfeer stelde W. van Espen, beheerder van de sociale sektor, aan de sociale raad voor de maaltijdprijzen en de prijzen van de broodjes alvast met 5 tot 10 frank te verhogen, evenwel "zonder de symbolische 100 frank-grens voor de dagschotel te overschrijden". De Gentse studenten hadden hun eerste inlevering dus reeds achter de rug voor de regering haar beslissing definitief maakte: "Goed beheer."

Tijdens de vakantie stelde de regering een nieuwe berekeningswijze voor de toelage aan de sociale sektor voor. Officieel dient de sociale sektor van de RUG nu nog zo'n 41 miljoen in te leveren (houdt men rekening met de indeks, dan komt men aan ruim 46 miljoen). Hiervan zou de rest van de universiteit echter 27 miljoen bijpassen die overgeheveld worden van de werkingskredieten. Deze "geste" van de raad van beheer wordt dan weer door sommigen gekoppeld aan de verhoging van het inschrijvingsgeld. "Waar moet de universiteit immers het geld gaan halen, nu ook de werkingskredieten geblokkeerd worden?"

De overige, zo'n 20 miljoen worden ingeleverd door de studenten. Er is de verhoging van de maaltijdprijzen, die reeds doorgevoerd is, en er is nu ook een verhoging van de huurprijzen in de homes met zo'n 300 tot 600 frank per maand. Deze verhoging zou ongeveer 5,5 miljoen opleveren.

Aan de andere kant betaalt de universiteit met haar werkingskrediet ook de schuldaflissingen en interesten daarop van de sociale sektor: zo'n 23 miljoen. De banken zouden naar verluidt niet akkoord gaan daarop in te leveren.

Ten tweede is er de afbouw van het kinderdagverblijf voor gehuwde studenten. Hier gaan twee full-time jobs verloren.

Studenten en personeel

In de maand mei kwam er vanwege het personeel een hevige reactie op de geruchten die toen de ronde deden. Het personeel van de sociale sektor staakte twee dagen samen met het personeel van het AZ. Er was een betoging waar ook een goed opgemerkte studentendelegatie aanwezig was. Veel studenten versterkten eveneens de piketten van het stakende personeel. Voor de studenten was het voorlopige 'hoogtepunt' een eigen betoging, in volle eerste examenperiode.

Tijdens de vakantie kwam het verzet pas goed op gang, gestimuleerd door de inmiddels bekend geworden verhoging van het inschrijvingsgeld tot 13.000 frank. Een aantal Gentse studenten hielp mee het kabinet van Minister Coens te bezetten met het NAK en tijdens de inschrijvingen werden de eerstejaars opgeroepen zich niet in te schrijven. De boycot had een beperkte, maar opgemerkte weerslag.

Zo verwaardigde de rector zich zowaar een "boycotter" te ontvangen op zijn kantoor en aandachtig te luisteren naar zijn argumentatie. Gelijktijdig met de boycot werd met een petitie rondgegaan, wat een 1000-tal handtekeningen, grotendeels eerstejaars, opleverde.

Op de raad van beheer midden september was er dan ook grote beroering over de voorgestelde verhoging van het inschrijvingsgeld. De studentenvertegenwoordigers argumenteerden dat de raad van beheer wettelijk 'te laat' was met haar beslissing. Volgens het volmachtenbesluit had de beslissing voor 1 september moeten vallen. De studentenvertegenwoordigers dreigden met een proces voor de raad van state. Het zou niet de eerst en de laatste keer zijn dat deze hoogwaardigheidsbekleders voor hilariteit in België gingen zorgen.

De raad van beheer van de RUG besloot de kat uit de boom te kijken en voorlopig niets te beslissen. Wachtend op een nieuw rondschrijven van Minister Coens. U vermoedt het allicht al: voor één keer liet de ministeriële omzendbrief niet op zich wachten. In niet meer te verstaan termen vraagt de minister de RUG om op de volgende vergadering van de raad van beheer de knoop door te hakken: op 17 oktober om 14.30 u.

Maar ook het studentenprotest laat er geen twijfel over bestaan. De Gentse studenten zullen zich laten horen op 16 en 17 oktober. En verder...
Piet Praet

Een nul meer of minder (vooral minder)

Om een beter zicht te krijgen op de concrete weerslag van de halvering van de sociale toelagen aan de KU Leuven, ging Veto praten met Jan Bauwens (directeur Studentenvoorzieningen). Deze man heeft het met de regeringspolitiek van de laatste maanden niet gemakkelijk gehad.

In het begin van dit jaar sprak men in regeringskringen over een niet-indexatie van de sociale toelagen. Met enig protest had men zich in de Raad voor Studentenvoorzieningen neergelegd bij deze maatregel en een sluitende begroting uitgewerkt. Half mei verscheen dan ook een koninklijk besluit dat de niet-indexatie wettelijk vastlegde. Maar dit was zonder Sint-Anna gerekend. Op hetzelfde moment werd in een duister spel tussen verschillende machtsblokken plots beslist van gewoon de sociale toelagen te halveren. Dit waarschijnlijk omdat men enerzijds de universiteiten serieus zou treffen (eis van de andere onderwijssectoren), maar men te anderzijds toch niet in belangrijke delen zou treffen. De sociale sektor, al jaren een lastig aanhangsel binnen de universitaire wereld, was dan ook het geschikte slachtoffer. Een halvering dus van de toelagen, ingaande vanaf 1 januari 1986.

Dit onmogelijke besluit (dit zou betekenen dat vanaf 1 juli de sociale sectoren geen cent meer zouden krijgen, daar ze de voorgaande maanden altijd de volledige som hadden gekregen) werd ondertussen omgezet in een halvering vanaf 1 oktober met een tussenoplossing voor de maanden juli, augustus en september.

Konkrete weerslag

Voor 1986 zal de weerslag op de gehele begroting niet zo groot zijn, gezien de halvering pas ingaat vanaf 1 oktober zodat dit slechts een 22-tal miljoen minder subsidies betekent. Wel moet dit geld nu direct bespaard worden in de maanden oktober tot december. Een onmogelijke opdracht. Daarom zullen er eerder maatregelen genomen worden met het oog op 1987 die in 1986 al ingaan en zal het overblijvende tekort eenmalig worden door de reserves of de universiteit.

Voor 1987 voorziet de regering wel een halvering vanaf 1 januari. Als de regering ondanks het heftig protest deze hakbijlmaatregel handhaaft, zal de Raad voor Studentenvoorzieningen bepaalde ingrijpende maatregelen

moeten nemen. Een halvering van je toelagen betekent een sterke afbraak.

Een eerste zware maatregel is de verhoging van het inschrijvingsgeld. In een gezamenlijk overleg van de Vlaamse universiteiten hebben deze beslist om het kollegegeld met 30% te verhogen. In plaats van 11.500 wordt het normale inschrijvingsgeld 14.500 fr. Deze verhoging van het inschrijvingsgeld gaat integraal naar de sociale sektor. Dit betekent 43 miljoen aan de KU Leuven. Te betalen door de student. Met daar bovenop nog een jaarlijkse indexering.

Rekening houdend met deze extra-inkomsten, met de halvering van de sociale toelagen, met de verlaging van de stookolieprijzen en de lage inflatie blijft er voor de begroting van 1987 nog een tekort van 45 miljoen.

45 miljoen

Dit is natuurlijk nog een ruwe tekort op een omzet van 269 miljoen. Om dit op te vangen, heeft Jan Bauwens een aantal hypotheses bijgebracht.

○ Voor de huisvesting is in juli reeds beslist tot een prijsverhoging met 5,5%. Daarnaast is de toegang tot de laagste huurcategorie sterk beperkt.

○ Voor de studentendokter wordt het vragen van het volledige remgeld voorgesteld en ook voor de psychiatrische dienst zal er meer geld moeten neergelegd worden.

○ Voor Alma heeft men in september de toelage voor 1986 reeds met 10% vermindert. Dit heeft tot gevolg dat vanaf 1 oktober de maaltijdprijzen met 3 tot 5 frank de lucht ingaan. Na de jaarlijkse prijsaanpassingen een forse sprong dus. Ook voor de buitendienst (levering buiten de universiteit) zou op korte termijn meer moeten opbrengen. Over de toelage aan Alma voor 1987 is nog niets geweten. Maar stijgen zal ze zeker niet, zodat er bijna zeker weer een prijsverhoging in januari zal zijn.

○ Verschillende organisaties die betaald worden vanuit de sociale sektor zullen ook moeten inleveren. Uitgangspunt hier is een halvering van de subsidies. Alle studentenorganisaties zitten hierbij. Zij moeten, volgens de universitaire overheid, zelf totaal hun werking in vraag gaan stellen en de creativiteit laten loskomen om nieuwe financiële middelen (in casu van de student) te vinden.

○ De eigenaarslasten (groot onderhoud en afbetaling leningen) voor de gebouwen van de sociale sektor die tot nu toe door de sociale sektor zelf gedragen werden, zouden door de

eigenaar (de universiteit) kunnen opgenomen worden. Maar de universiteit zelf is daar zeker niet direct toe geneigd.

○ Een vermindering van de afschrijvingen en hernieuwingsprovisies lijkt op korte termijn nog mogelijk. Op iets langere termijn ziet men nog mogelijkheden inzake het vervangen van werknemers die op brugpensioenen gaan door goedkopere krachten (lagere anciënniteit), het meenemen van bedrijven voor de jobdienst, het oprichten van een sociaal fonds door de alumni voor bijvoorbeeld het verlenen van studie-

leningen. Andere maatregelen zijn nog mogelijk, maar zijn nog niet concreet uitgedacht.

Al deze maatregelen brengen de begroting terug in evenwicht. Maar zoals u wel gemerkt heeft, zal het grootste deel hiervan door de student zelf zijn opgebracht. Wil u volgend jaar dus verder studeren, breng dan wel een dikkere portefeuille mee. En voor de velen voor wie het nu al financieel moeilijk of onmogelijk is om aan de universiteit te komen studeren, ...?

Peter Bruegelmans

Dit zijn géén verkeersjuristen die zich kanten tegen een of andere actie voor verkeersdrempels, teneinde de Naamsstraat wat veiliger te maken. (Foto Peter Vermeiren)

RUCA Moord met voorbedachten rade te A.

Het RUCA (Rijksuniversitair Centrum Antwerpen) is ongetwijfeld één van de grootste slachtoffers van de besparingswoede van Sint-Anna. Dat de voordelige subsidiëring van de kleinere instellingen een doorn in het oog van de regering was, wisten we al lang, maar dat men zo ver zou durven gaan dat men het voortbestaan van de sociale sektor in het gevaar brengt, is zelfs voor ons nieuw.

Konkrete cijfers nu: normaal moest het RUCA in 1987 44 miljoen fr. sociale toelagen krijgen (d.i. gerekend zonder de reeds genomen blokkering van de toelagen op het niveau van '85). Na de Sint-Anna-ronde blijft er in de enveloppe voor '87 nog slechts 17,5 miljoen over, een inlevering van maar liefst 60%. Deze cijfers tonen nog eens aan hoe sterk Antwerpen (want dit geldt ook voor UUA en UFSA) getroffen wordt. De regering zwaait met het argument dat Antwerpen slechts evenveel studenten heeft als de VUB, maar veel meer geld kreeg toegewezen. Zij verliest hier echter uit het oog dat (dankzij de verzuiling van diezelfde politici) er in Antwerpen ook een drievoudige akkomodatie moet uitgebouwd en onderhouden worden.

Wat zijn nu de gevolgen voor onze instelling? Ten eerste is er natuurlijk de verhoging van de inschrijvingsgelden. In overeenstemming met het onderling akkoord van de VLIR, was het RUCA één van de eersten om het inschrijvingsgeld op te trekken tot 13.000 frank voor niet-beursstudenten. Bovendien besliste de Raad van Beheer van het aan het RUCA verbonden Hoger Instituut voor Vertalers en Tolken het inschrijvingsgeld op hetzelfde niveau als de universiteit te brengen (komende van 5000 frank vorig jaar). De verhoging zou integraal ten goede komen van de sociale sektor, die zo echter nog maar ongeveer 5 à 6 miljoen rekupereert.

Tweede gevolg: al in '86 werden de maaltijden (in het RUCA om relatief goedkoop, door slechts één maaltijd aan te bieden) en de prijzen van studentenhoeven en kafeteria opgetrokken om de begroting '86 in evenwicht te brengen. Het spreekt vanzelf dat in '87 nieuwe verhogingen in het verschiet liggen. De opbrengst hiervan is echter zo minien (enkele honderdduizenden frank), dat ook zij de sociale sektor niet verder helpen, terwijl ze de student toch een aanzienlijk bedrag meer kosten. Wat verder de precieze gevolgen zullen zijn, blijft gissen tot de begroting

'87 eraan komt. Deze onzekerheid is trouwens één van de grote belemmeringen voor de vlotte werking van alle sociale diensten. Niemand durft nog enige planning opstellen omdat men niet weet waar men aan toe is. De grote vraag is niet alleen of er nog geld zal zijn, maar ook hoeveel personeel er nog zal zijn. Als je weet dat in '86 de personeelskost alleen al 27 miljoen frank bedroeg, dan is het duidelijk dat ook hier door niet vervangen van verdwijnende personeelsleden en zelfs ontslagen de service en goede werking van de sociale diensten in het gedrang komt.

De rest van het tekort (nog altijd zo'n 14 à 15 miljoen zal uitsluitend in besparingen moeten gezocht worden. De tegemoetkomingen van de Sociale Dienst van het RUCA aan financieel zwakkere studenten zullen dus zeldzamer en kleiner worden. De Sportdiensten en de studentenverenigingen zullen waarschijnlijk tot meer dan één derde van hun werkingskredieten zien verdwijnen, wat uiteraard enerzijds hun werking niet zal ten goede komen (een groot deel energie zal nu immers moeten aangewend worden in de zoektocht naar andere geldmiddelen), en anderzijds weer de student meer geld zal kosten.

Onze sociale sektor wordt dus zeer zwaar getroffen, zodat men zich hier al de vraag stelt of er indien dit (zoals de regering zegt) nog enkele jaren moet volgehouden worden, er nog wel een sociale sektor zal zijn.

Bovendien worden binstudenten in de geneeskunde en trissers in andere richtingen vanaf '87-'88 niet meer gefinancierd door de overheid, wat alweer een negatieve weerslag heeft op de begroting en op het studentenaantal. Dat er bespaard kon worden aan de universiteiten, daar konden wij nog raken. Maar dit is geen besparen meer, dit is gewoonweg met de botte bijal eens kapot hakken. Men laat de student zelf betalen voor zijn sociale voorzieningen. En wij, studenten, die dachten dat ze er waren om de naide te helpen. De universiteiten moeten blijkbaar zelfbedruipende bedrijven worden, die elk apart rendabel zijn. Maar zo werkt ons onderwijsstelsel niet, men moet als maatschappij investeren in onderwijs en niet er willen van profiteren. De ons zo dierbare demokratisering van het onderwijs heeft een formatidale upper-cut gekregen en wacht nog enkel op een genadeloze rechter om met bloedend aangezicht op het canvas van de bezuinigingswoede neer te zeigen.

Jeroen Lambert (ASK-snelkrant)

Het valt nog mee aan de VUB

Donderdag 9 oktober laatstleden keurde de VUB de begroting van de Sociale Sektor 1987 goed. Inleveringen konden uiteraard niet uit blijven, toch kon de 'schade' veel beperkt blijven dan de andere Vlaamse universiteiten. De nieuwe verdeelstulden die door het ministerie gehanteerd worden, vallen betrekkelijk goed uit voor de VUB. Wordt, na jaren diskriminatie, de Vrije Universiteit van Brussel eindelijk recht gedaan? Konkreet komt het erop neer dat de Sociale Sektor van de VUB het met "slechts" 1.345.000 frank minder moet doen dan in het voorgaande jaar, dit op een totale begroting van zo'n 52 miljoen.

Besnoeiingen vielen er vooral in de eerder 'perifere' diensten van de Sociale Sektor, zoals de Sportdienst en de Dienst Cultuur. Men werd gevraagd zich vooral op eksterne sponsoring te concentreren. Prioriteiten bleven behouden op de 'levensnoodzakelijke' diensten, meer bepaald de sociale dienst studenten.

In Brussel staat deze dienst ervoor in dat beursstudenten kunnen beschikken over de zo begeerde 'maaltijdkaart'. Houers van deze kaart betalen voor een VUB-maaltijd slechts 47 frank, in plaats van de normale 80 frank.

De Sociale Dienst Studenten keert verder ook ekstra beurzen uit, gaande van 5000 tot 30.000 frank, en dit voor studenten die waarlijk in financiële nesten zitten.

Deze dienst krijgt kwa betoelaging zelfs méér dan in 1986, een bijkomend krediet werd namelijk toegestaan voor de hulp aan buitenlandse studenten. Ook de huurprijs van de VUB-koten blijft eksakt hetzelfde als in voorgaande jaren.

Quanta costa? Studeren aan de VUB

Inschrijven
Niet-beursstudenten: 10.000 + 1500 examen- en administratiegeld.
Scharnierklasse: 5000 + 1500 frank.
Beursstudenten: 2300 frank.

Eten
Niet-beursstudenten: 80 fr/100 fr.
Beursstudenten: 47 fr/67 fr.

Slapen
De VUB kent 5 huurprijskategorieën. De Student betaalt volgens het inkomen van de personen van wie hij ten laste is: namelijk 1800, 2420, 3300, 4600, 5300 frank.

De totale begroting van de Sociale Sektor-VUB zit thans met een deficit van zo'n 2,5 miljoen. De SoR gaat er echter van uit voor 1987 met een overgangsjaar te maken te hebben. De generatie nieuw ingeschreven studenten '86-'87 zou immers met zo'n 15% gestegen zijn ten opzichte van het voorgaande academiejaar. Een dergelijke stijging van de studentenpopulatie zou de sociale sektor een verhoging van de betoelagingsoogst opleveren van zo'n 3,5 miljoen voor 1988. Voorbij optimisme zou wel eens zeer kunnen opbreken, toch is de SoR van de VUB erin geslaagd om met deze hoopvolle voorspellingen een eenmalige extra betoelaging van 2,5 miljoen los te krijgen uit de saldi, om het huidige deficit te dekken.

De eerste slagen zijn dus afgewend kunnen worden. Al bij al een positieve en student-vriendelijke balans voor de VUB.

An Vranckx

Toen half november 1985 het regeerprogramma van Martens VI werd bekendgemaakt, was er binnen Sociale Raad (de studentenraad in Leuven die zich bezighoudt met de sociale problematiek en bestaat uit vertegenwoordigers van de fakulteitskringen) een algemene instemming over het feit dat er iets moest *gedaan* worden om de verzevenlijking van dit regeerprogramma tegen te houden.

De eerste acties richtten zich op het informeren en onder de aandacht brengen van de studenten via pamfletten, affiches, speeches, artikelen, prikakties, persmoties... De eerste actie op 12 december was gericht tegen het kantoor van de regeringsafgevaardigde Schiepers aan de KU Leuven. Hierna wilden we de geheimdoenerij rond de maatregelen aanklagen en meer informatie krijgen van de afgevaardigde van de regering. Deze kortstondige bezetting kan als eerste geslaagde actie beschouwd worden.

Op 17 december hielden we dan een tweede actie. Ditmaal een massale actie. Bedoeling was om het verkeer in Leuven rond 17 uur volledig in de war te sturen door het massaal oversteken van de zebra's zodat auto's niet meer verder konden. Hieraan werd door enkele honderden studenten deelgenomen die voor het grote deel bereid waren om aan verdere acties deel te nemen.

Na al deze activiteiten werd geoordeeld dat de studenten al redelijk op de hoogte waren gebracht van de regeringsmaatregelen. Ondertussen was er al overleg gepleegd op nationaal vlak tussen de studenten en was een Nationaal Aktiekomitee (NAK) opgericht. Daar is beslist om één front te vormen met andere jongerenorganisaties zoals de HOBV-studenten, de scholieren, de werkløzen, de vakbondsorganisaties, de jeugdorganisaties. Op die manier hoop men sterker te staan ten opzichte van de regering. Op 19 februari zou hiertoe een Staten-Generaal van alle Vlaamse jongeren georganiseerd worden.

Daarnaast was er in Leuven ook het Algemeen Leuven's Aktiekomitee tegen de Regeringsmaatregelen (ALARM) opgericht. Dit had de bedoeling om niet alleen de kringen maar ook andere studentententorganisaties en individuen bij de actie te betrekken. Dit komitee is echter nooit echt van de grond gekomen en is dan ook een stille dood gestorven.

In de loop van januari was het eerder rustig in Leuven. Wel werden op een beperkte schaal wat zwarte vlaggen en spandoeken uitgehangen. Begin februari nam de activiteit dan weer toe als aanloop naar 19 februari. Eerst een mislukte prikaktie bij de uitreiking van de eredoctoraten aan de Hallen. Daarna een betoging op 12 februari gevolgd door een meeting met sprekers van Mei '86, ASR, Gent en Brussel.

Door het NAK was ook een eisenplatform opgesteld voor de Staten-Generaal van 19 februari. Dit platform werd dan ook in alle kringen besproken en goedgekeurd.

De Staten-Generaal aan de VUB kende kwa opkomst wel een zeker succes (200 mensen) maar het overgrote deel was afkomstig uit het universitair milieu zodat de frontvorming in feite mislukte was. De andere organisaties waren veeleer met hun eigen acties bezig en een echte wil tot samenwerking bestond er niet. Ook vanuit de studentenwereld was de wil om zich volledig open te stellen voor samenwerking niet helemaal aanwezig. Vanuit Sociale Raad werd wel medewerking verleend aan de acties van Mei '86. Deze organisatie (overblijfsel van de Jongerenmarsen) richtte zich vooral op de werkløzen. Begin maart organiseerde ze een nationale betoging in verband met de regeringsmaatregelen. Een andere actie was de actie Sloef van de kristelijke jeugdorganisaties. Deze groots opgezette actie kreeg echter ook weinig respons bij de publieke opinie en de pers.

In de Paasvakantie werd het maandenlange afwachten van de regering doorbroken en werd een blokkering van de sociale toelagen en verhoging van het inschrijvingsgeld met 10% bekendgemaakt. Als reactie hierop werd beslist om op 6 mei in samenwerking met Mei '86 die op die dag ook een nationale aktiedag hielden, een staking te organiseren aan de universiteit. In de voormiddag ging er op 4 kampussen geen of bijna geen les door. Op de 4 andere kampussen (rechten, economie, positieve wetenschappen en geneeskunde) gingen de lessen wel gewoon door, ondanks pogingen bij sommige positieve wetenschappen. In de namiddag was er dan een optocht naar het rektorat waar met de rektor gepraat werd en een meeting in Alma II. Deze actie kan als zeer geslaagd beschouwd worden, maar de weerslag ervan is erg beperkt gebleven. Doordat de openbare diensten nadien ook hadden beslist om op 6 mei te staken, ging alle aandacht naar deze acties.

Toen dan half mei de Sint-Anna maatregelen definitief bekend gemaakt werden:

- halvering van de sociale toelagen;
- vrij bepalen van het inschrijvingsgeld door de universiteiten.

was het al te laat op het academiejaar om echt te kunnen reageren. Alle aandacht werd dus verlegd naar het volgende academiejaar met de voorbereiding van een boycot van de inschrijvingen.

KU Leuven Aktie met veel drempels

Het ganse jaar door werd de actie ook ondersteund door studiewerk. Twee uitscheters hiervan zijn enerzijds de controverse met Coens over de stijging (?) van de sociale toelagen gedurende de laatste jaren en anderzijds de brochure over het inschrijvingsgeld. Om de blokkering van de sociale toelagen te verrechtvaardigen, zwaaide Coens steeds met het cijfer van 55% dat de spektakulaire stijging van de sociale toelagen sinds 1981 moest weergeven. Uit het rekenwerk van sociale raad bleek echter dat men van een daling van de sociale toelagen moest

spreken, aangezien men rekening moet houden met de inflatie, de stijging van de studentenaantallen en de inlevering in 1981. Deze discussie leidde tot een recht op antwoord van Coens in Veto. De brochure over het inschrijvingsgeld verscheen op het einde van het academiejaar. Ze probeerde aan de studenten meer inzicht te geven over de geschiedenis en samenstelling van het inschrijvingsgeld. Ook de band met de sociale sektor werd hierin behandeld.

Dit academiejaar werd aangevat met een

boycot van de inschrijvingen. Gans de maand september werden elke dag de eerstejaars en later de ouderejaars aangesproken en gevraagd om mee te doen met de boycot. Spijtig genoeg waren we met te weinig om iedereen te kunnen aanspreken. Dit leidde tot een 200-tal boycotkoters en een 2000-tal handtekeningen op de petitie. Ongeveer een 70% van de aangesproken tekende de petitie wat wel aangeeft dat de studenten achter onze eisen staan, maar te zeer onder druk staan om mee te doen aan de boycot. Begin oktober werd de stand in de Hallen opgeheven en ging de aandacht naar de opening van het academiejaar en de betoging van 16 oktober. Half september was ook een Regionaal Aktiekomitee opgericht bestaande uit vertegenwoordigers van de kringen, MLB, KVHV en onafhankelijken. Dit RAK zorgde ervoor dat de stoet van professoren bij de opening van het academiejaar over een drempel (symbool van de verhoogde financiële drempel voor de toegang tot de universiteit) heen moest. Later werd in de akademische zitting een erg opgemerkte studentenspeech gehouden, waarbij iedereen uitgenodigd werd het niet bij woorden te laten, maar echt iets te doen voor de democratisering van het onderwijs. Dit geïllustreerd met enkele spandoeken.

Peter Breugelmanns

Geen verhoging inschrijvingsgeld

De kogel is door de kerk. Op de Vrije Universiteit Brussel blijft het inschrijvingsgeld gehandhaafd op 10.000 Belgische Franken. Geen cadeautjes, maar een grootte overwinning waarvoor gewerkt is. Reeds vanaf het moment dat de geruchten over de op til zijnde aanslag op het onderwijs ernstig genoeg waren, startten namelijk hier aan de VUB de acties die elkaar opvolgden en uitmondde in de niet-verhoging van het inschrijvingsgeld.

Een eerste reactie, een rouwstoet naar en de bezetting van het huis van de regeringsafgevaardigde, bleek om talloze redenen geen groot succes, maar het werd opgemerkt en resulteerde in een spontane actie achteraf, nl. afgifte van het eisenplatform van het NAK op de vergadering van de Raad van Beheer, diezelfde dag.

Een volgende actie startte reeds een week later, op 12 februari II. Tegelijkertijd met een prikaktie in het kafeteria en in de diensten van de sociale sektor, werden op die plaatsen borden uitgehangen waarop, ofwel de sluiting van de desbetreffende dienst, ofwel het verhoogde tarief voor eventuele service, werd vermeld. Weer een week later vallen studenten de vergadering van de RvB binnen en verorberden er de broodjes en maken nogmaals het standpunt van de studenten duidelijk.

Hierna verslapt het protest enigszins, niet in

het minst natuurlijk door de naderende eerste zit. Toch wordt in deze periode nog een petitie de kampus opgestuurd, waarin nog eens de uitleg over de besparingen te lezen staat.

Ook tijdens de vakantie zit het NAK niet stil. 16 augustus is er de vergadering waarop beslist wordt de inschrijvingen te boycotten en eind augustus bezet een delegatie van KUL, RUG, VUB in naam van het NAK het kabinet van minister Coens.

En dan... 1 september: actieve NAK-leden en VUB-studenten staan aan de inschrijvingen hier op de VUB en vragen de studenten om zich alternatief in te schrijven en zo financiële druk op de akademische overheid uit te oefenen. Dit blijkt aan te slaan bij de studenten en in te slaan op het rektorat, want tegen het einde van diezelfde week komt de rektor en aanhang zich druk maken, stellend dat we door onze actie studenten verjagen naar andere universiteiten (zwijgend over de studenten die door de maatregelen genevens de kans krijgen naar eender welke universiteit te gaan). Aan het begin van de tweede week wordt door het rektorat een formulier verspreid waarop men stelt dat door zich alternatief in te schrijven de student "geen rechten geniet, noch binnen, noch buiten de universiteit" (cfr. pamflet van de akademische overheid). Op datzelfde pamflet wordt de student ook de mogelijkheid geboden een voorschot van 2450 frank te betalen, wat reakties uitlokte vanwege de studenten zoals: "We moeten toch geen 13.000 frank betalen maar slechts 2450". Over dit voorschot stond in het pamflet dat dit geïnd werd in afwachting van een

definitieve regeling. Kwestie van alle kanten uit te kunnen!

Maar veel haalde dit alles niet uit. Het aantal inschrijvingen bleek te dalen met 11% tegenover vorig jaar. Dan maar de drastische weg op, dacht men op het rektorat. De laatste week belette een groep personeel, opgevoerd door het rektorat met de bedreiging dat ze door onze actie hun job zouden verliezen, de aktievoerders om in het

gebouw van de inschrijvingen binnen te gaan. Dit levert een vrij komische situatie op: zij die zich wilden laten inschrijven, moesten eerst door een haag van personeelsleden een weg banen tot aan een gesloten deur, die niet onmiddellijk geopend worden aangezien de persoon met de sleutel elders vertoefde. Werd die deur dan eindelijk geopend, dan werd die ook weer bliksemsnel gesloten, waarbij het ons zeer verwonderde dat geen der inschrijvers lichaamsdelen en/of kledingstukken tussen de deur moest achterlaten. Buiten stonden de aktievoerders dan onder een stralend zonnetje toch hun uitleg te doen, zodat de buitenwippers daar toch eigenlijk hun tijd aan het verkwisten waren.

In Brussel bleken na afsluiten van de inschrijvingen toch 122 studenten zich alternatief ingeschreven te hebben en uitten 260 anderen hun ongenoegen in de bijgevoegde petitie. Een allesbehalve pessimistisch resultaat, me dunkt.

Op 24 september valt dan de definitieve, principiële beslissing van de RvB van de VUB: geen verhoging van de inschrijvingsgelden (dit jaar!).

Een eerste en belangrijke overwinning van niet alleen het NAK, maar van alle studenten, dewelke ons sterk om nu ook de andere maatregelen aan te pakken. Op het Presesconvent van 24 september ondertekenden dan ook bijna alle kringen het platform van het NAK en op 1 oktober is er een actie naar de akademische opening, alwaar we ook niet de toespraak van de studentenwoordvoerder Geert Deruyck mogen vergeten. Hierin verwoorde hij namelijk perfect de grieven en ontevredenheid van de studenten ten aanzien van de regeringsmaatregelen. Als laatste was er de bewustzijnsaktie naar de eerstejaars die plaatsvond op de onthaaldagen.

Al deze acties en vooral het resultaat moeten een aanwijzing zijn voor de kans die een gemeenschap studenten maakt tegenover maatregelen die de minst bevoegden (maar misschien meest intelligenten) willen beletten zich volwaardig te ontplooien.

Iedereen is het er wel mee eens dat ieder individu moet kunnen studeren, sommigen praten zelfs van actie. Maar enkel door actie te voeren zal bereikt worden wat door velen als het ideaal aanzien wordt: onderwijs naar ieders mogelijkheden, bekwaamheden en... naar ieders portemonnee! □

NATIONALE STUDENTEN BETOGING

BRUSSEL 16 OKTOBER

Geen verhoging inschrijfgelden
Geen verlaging sociale toelagen
Geen beperking studentenaantallen

